

Sygn. akt VIII C 1340/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko G. M.

o zapłatę 488,86 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1340/18

UZASADNIENIE

W dniu 6 kwietnia 2018 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej G. M. powództwo o zasądzenie kwoty 488,86 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że strona pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę o świadczenie usług rozliczanych w ramach konta abonenckiego nr (...)_1. Pozwana nie wywiązała się z umowy i zaprzestała regulowania zobowiązań względem operatora, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanej kary umownej. Ponadto powód wskazał, że przedmiotową wierzytelność nabył od pierwotnego wierzyciela w drodze umowy cesji. W zakresie dochodzonych kwot jednostkowych powód wyjaśnił, że opłata abonamentowa 290,29 zł była wymagalna 18 października 2014 roku, zaś nota obciążeniowa 100 zł (kara umowna – odszkodowanie za brak zwrotu sprzętu) była wymagalna w dniu 30 grudnia 2014 roku. **(pozew 3-6)**

W dniu 11 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 22, sprzeciw k. 30-33)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 61-64)**

Na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. **(protokół rozprawy k. 78)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 listopada 2009 roku pozwana G. M. zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę abonencką w ramach konta abonenckiego nr (...)–01 o świadczenie pakietu usług polegającego na dostarczaniu programów telewizyjnych, w ramach oferty handlowej (...). Stosownie do postanowień umowy pierwotny wierzyciel zobowiązał się świadczyć wybrane przez pozwaną usługi, zaś pozwana obowiązana była do terminowego uiszczania w okresach rozliczeniowych należności. Umowa została zawarta na okres podstawowy 13 miesięcy. W ramach umowy pozwanej wydano terminal nr (...) i kartę nr (...). Umowa została następnie przedłużona aneksem z dnia 11 stycznia 2011 roku do 31 sierpnia 2012 roku. W dniu 31 lipca 2013 roku pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem kolejną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 12 miesięcy. **(kserokopia umowy wraz z promocyjnymi warunkami umowy i innymi załącznikami k. 17-18, kserokopia aneksu k. 16v, kserokopia regulaminu k. 13-16, kserokopia dokumentów k. 37-56, okoliczności bezsporne)**

W piśmie z dnia 3 października 2014 roku operator wskazał, że według stanu na dzień 3 października 2014 roku pozwana zalegała z zapłatą kwoty 318,98 zł, a ponadto zalegała z zapłatą kwoty 20 zł z tytułu abonamentu za październik 2014 roku, którego termin wymagalności płatności przypadał 18 października 2014 roku oraz odsetek w wysokości 0,74 zł za okres od 3 sierpnia 2014 roku do 2 września 2014 roku.

W dniu 15 grudnia 2014 roku pierwotny wierzyciel wystawił na rzecz pozwanej notę obciążeniową na kwotę 100 zł z tytułu kary umownej za niedotrzymanie terminu zwrotu sprzętu, z terminem płatności do 30 grudnia 2014 roku. **(zestawienie zadłużenia k. 18v-19v, kserokopia pisma k. 54)**

W dniu 20 czerwca 2017 roku pierwotny wierzyciel zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w K. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika G. M.. W wyciągu z listy dłużników, stanowiącym załącznik do umowy cesji wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi łącznie 390,29 zł, na co składa się kwota 290,29 zł wymagana 18 października 2014 roku oraz kwota 100 zł wymagalna 30 grudnia 2014 roku. **(umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 9-12, wyciąg z listy dłużników k. 12v)**

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w

przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził (art. 118 k.c.). Jednocześnie w sprawie nie ma zastosowania zdanie drugie w/w przepisu wg aktualnego brzmienia, w myśl którego, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Wyjaśnić bowiem należy, że zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 przywoływanej już ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku, którą to ustawą zmieniono przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące instytucji przedawnienia, w tym art. 118 k.c., do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (tj. ustawy Kodeks cywilny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Skoro zaś roszczenie dochodzone przez powoda w myśl dotychczasowych przepisów w dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy nowelizacyjnej było już przedawnione (o czym będzie mowa niżej), zastosowanie znajdowały właśnie te przepisy dotychczasowe. Przytoczyć należy również art. 5 ust. 2 zdanie 2 ustawy nowelizującej, który stanowi, jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej (aniżeli na gruncie nowych przepisów) to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Nie powielając ustaleń faktycznych, przypomnieć należy, że jako datę wymagalności roszczenia z tytułu opłat abonamentowych powód wskazał 18 października 2014 roku, zaś jako datę wymagalności roszczenia z tytułu kary umownej 30 grudnia 2014 roku, zatem należności te w dacie wytoczenia powództwa uległy przedawnieniu. W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu w stosunku do powoda – powód nie wykazał, aby takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał także, aby pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób również uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miał na to jakiegokolwiek wpływ sama zobowiązana.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.